

SEX VE TŘECH

SDÍLENÁ

NATALY GASTIF

SEX VE TŘECH

Sdílená

Nataly Castle

AKTIVACE

Seděla jsem na posteli a s tužkou mezi rty jsem projížděla inzeráty v novinách nabízející práci. Ty, co hledaly obsluhu ve fast foodu, mě už nezajímaly. Teď jsem měla konečně školu za sebou, a tak jsem si troufala na něco lepšího. Většina kamarádek zamířila na vejšku, zatímco mně střední úplně stačila. Stačila... musela stačit. Jinak to ani nešlo. Já na rozdíl od nich neměla bohaté rodiče a ani ty, co celý život na vejšku svých dětí spořili nebo dřeli ve dvou až třech pracích denně. Vlastně jsem s tím byla smířená už odmala.

Máma se s tátou rozvedla už dávno před lety, sotva jsem se naučila chodit. Měl teplé místo v místní aukční kanceláři a jeho jediným a zároveň největším problémem byly pravidelně se opakující nevěry. Většinou se hádali a on se po večerech radši flákal po barech, než by se staral o rodinu. O mě nikdy zájem neměl, takže jsem se otcovské lásce bohužel zdaleka vyhnula. A tak se naši pořád doma hádali, rozcházel se, zase se k sobě vraceli, až se jednou táta sbalil a nadobro odešel bydlet s čerstvě plnoletou holčičkou někam na druhý konec města, a na mě dočista zapomněl. Máma řešila hlavně sebe a utápěla se v myšlenkách, co udělala ve svém životě špatně, a jediný, co jí v jejím životě dávalo smysl, byla práce. Jen zřídka mě někam vzala nebo si za mnou přišla do pokoje popovídat.

Ve škole jsem se díky tomu, že byla máma učitelkou na střední, zařadila do party holek z těch lepších vrstev. Nejvíce jsem si rozuměla s Amy a jejím věrným kamarádem a sousedem Jasonem. Pro mě bylo

životně důležité s nimi držet krok co se módy a líčení týče. Místní obchod'ák šetřil na hlídačích, a tak se nepozorným prodavačkám dalo lehce pár věčiček pronést pod nosem. Od patnácti jsem začala dělat ve fast foodu, kde se občas něco zapomenutého našlo, svetr, kabelka, mobil. Ale vydržela jsem to ani ne dva měsíce, protože Amy mě začínala mít za socku, a tak jsem raději brzy skončila a vrátila se ke svým občasným krádežím. Máma po večerech opravovala písemky a na vaření, domácnost a vůbec i na mě už jí tolik času nezbyvalo a od té doby, co mi začala růst prsa, se o mě přestala zajímat úplně. Možná to bylo i tím, že se v té době seznámila s kolegou, učitelem Kevinem Scottem, který se zčistajasna objevil u nás ve škole jako nějaký spasitel, a tak od té doby máma radši řešila pozornost, kterou jí věnoval. Nejspíš proto, aby jí zase neutekl za jinou.

No jo. Ťukla jsem o noviny. Ted' se přece nebudu zahazovat ve fast foodu, fuj. Jako dlouhonohý blondýně by mně práce v kanceláři slušela mnohem víc, a navíc kluci, na který jsem mířila, by se s obsluhou v hamburgárně nikdy nezahazovali.

„Jo najít si tak nechutně bohatého chlapa a žít si jako královna,“ snila jsem nahlas.

„Už jsi něco našla?“ probral mě blížící se hlas procházející mámy z krásného rozjímání.

Proč tu nejsou takový inzeráty typu: Hledám mladou krásnou dívku, kterou bych celý život rozmazloval. Podpis: Bohatý, svalnatý superkluk. Zahodila jsem tužku.

„Ještě nic,“ procedila jsem otráveně skrz rty.

„Když do dvou tejdnu nic nenajdeš, budeš muset vzít to místo u Heylyho,“ pronesla ultimativně, když mýjela můj pootevřený pokoj s košem plným vypraného prádla.

„V tom vysmaženým pajzlu mě už nikdy nikdo neuvidí,“ sykla jsem rozladěně.

„Tak se snaž,“ otevřela dveře dokořán a vešla dovnitř.

„Jasně,“ složila jsem otráveně hlavu do dlaní.

Tobě se to říká, když ti stačí trapná práce učitelky angliny za pár drobných. Nikdy žádná dovolená na Havaji a Pontiac místo Ferrari. To je život. S panem Scottem, učitelem těláku, kterýho si ani nechceš vzít ze strachu, že ti zase pláchne za mladší, pomyslela jsem si.

„Já si život neposeru,“ procedila jsem nechtěně nahlas.

„Co to říkáš?“ ohradila se máma proti sprostému slovu. „Jak to mluvíš?“ pokračovala ve výchovným proslovu a já její přednášku téměř ihned přestala vnímat. Vždycky to bylo stejný, já nevychovaná, otec děvkař, ona chudák, důležitá jak prezident, práce základ spokojenýho života. Všechno tohle během vkládání čistýho prádla do skříně.

„Jo, jo,“ pokývala jsem hlavou a raději jsem s novinama zaplula na záchod. Dneska asi byla příliš unavená z práce nebo konečně pochopila, že už mě nemá cenu vychovávat. Jo to Kevin, tedy pan Scott, měl mnohem víc energie. Občas si mě zavolal doma na kobereček a pak vedl sáhodlouhou přednášku o mém tristním chování a o mizerných výsledcích ve škole, jako by o tom učitel tělocviku mohl vědět něco víc. Zrovna včera to bylo záživné promlouvání o smysluplném začleňování se do pracující společnosti, kdy mi přinesl

tyhle trapný noviny s inzerátama pro stejně trapný průměrnáky, jako byl on sám. Nic pro mě.

Mytí nádobí. To jako fakt? To snad je výsměch nebo noviny pro přistěhovalce.

Už skoro hodinu nikdo nevolal, a já tak moc potřebovala tohle všechno s někým probrat. S někým normálním. Otráveně jsem hodila noviny na postel, vyklonila jsem se ze dveří pokoje a zavolala do chodby na mámu: „Večer jdu ven. Dáš mi nějaký prachy?“

Jason a Amy byli jediní, kteří mi opravdu rozuměli. Obvykle jsme si volali několikrát denně a probírali všechno, co bylo třeba. Rodiče, kluky, ostatní holky. Mluvili jsme o jídle, hadrech, špercích, vejšce, kam oba nastoupili, no a já... jak jinak než o hledání práce.

„Jaký hledání práce? Co to sakra práce je, tohle vůbec nemám ve slovníku,“ předváděla se pobaveně Amy nad sklenicí oříškového latté a pečlivě si přitom prohlížela svoje nové nehty s blyštivými odlesky třpytek.

„Ha, ha, ha,“ oplatila jsem jí fádne ironickým smíchem, aby pochopila, že tohle mě dřív naštvě, než pobaví.

„A co to zkusit za rok?“ vložil se do toho Jason.

„Co jako za rok?“ ohrnula jsem znechuceně levou pŮlku rtu.

„Školu,“ dodal.

„Super nápad, že mě to nenapadlo dřív. Dyť jsem úplná kráva, ne. Jasně, dám si rok voraz, pak určitě dostanu stýpko, vid',“ soptila jsem.

„Proboha promiň. Nenapadlo mě, že tě to tak bere. Promiň,“ omlouvala se mi Amy a pohládila mě po ruce.

„Já to tak nemyslel,“ řekl Jason a kamarádsky mě objal.

„Noviny jsou mimo, netušila jsem, že dinosauři vydávali noviny. Pojdme k nám, koukneme na comp. Určitě tam bude něco luxusního pro naši Bárbí,“ povzbudila mě upřímně Amy mojí přezdívkou ze školy.

„Nebo kouknem alespoň na instáč, co dělají ostatní z ročníku. Třeba tě to inspiruje,“ napadlo Jasona.

„Super, projedeme obě možnosti,“ souhlasila jsem a zvedli jsme se k odchodu.

Amyin pokoj voněl příjemně po růžích, které pravidelně měnila za čerstvé Carmelita, jejich uklízečka.

„Vyhledávač toho moc nedává, jenom trapný články o zlatokopkách. Jinak tu jsou jen samý prodeje kosmetiky a vitamínových doplňků, nic jistýho, nic sexy,“ četla Amy.

„Tak taky co může být víc sexy než nedělat nic a brát za to prachy?“ vložil se do toho Jason.

„Jenomže kdo nedělá nic a bere za to prachy?“ rozhodila Amy rukama.

„Modelky, manželky politiků, herečky, porno herečky,“ doplnil Jason.

„Jasně, mohla bych bejt porno holka,“ smála jsem se, až jsem skončila protivným ironickým smíchem.

„Víš co, ty to bereš moc vážně.“

„Máš dojem, že to, že když si nenajdu práci, tak mě naši vyhodí z baráku, není dostatečně vážný?“ zamračila jsem se.

„A co spojit příjemný s užitečným,“ posadil se za počítač Jason a rychle se proklíkal na nějakou stránku s inzeráty. Těžce jsem klesla do

Amyina růžového křesílka a otráveně jsem čekala, s jakou pitomostí přijde.

„Tak poslouchej.“ Opřel se do židle a začal číst z obrazovky. „Hledám štíhlou slečnu reprezentativního vzhledu na občasně schůzky. Finanční odměna. Nebo tohle. Hledám společnici. Pokud jsi mladá a nezadaná, pak se ozvi.“

„Děláš si prdel?“ vyhrkla jsem. „Jako že bych dělala šlapku, jo?“ zvedla jsem se z křesla.

„Proč hned šlapku,“ vložila se do toho Amy.

„Můj strejda taky tak nějak sháněl manželku. Věčně v práci, tak kde jinde než na seznamce. Dneska to není nic divného,“ snažila se uklidnit situaci.

„Proboha Amy, tvůj strejda, to je něco úplně jiného. Ten by nešel ani na to rande bez noťase. Tohle budou nejspíš úchylové nebo rovnou sériový vrazi,“ nelíbilo se mi to.

„Anebo jen bohatí asociálové,“ uzavřela to Amy.

„Když ty máš na všechno něco,“ prohodil Jason a přepnul na Instagram.

Za okny se zase stmívalo a já pořád netušila, jak se svým životem naložím. Doma jsem si vyplnila zbytečný profesní test, který mi měl napovědět, jakým směrem bych se měla ubírat. Ale odpověď v podobě práce v sociálních službách se mi příliš nezamlouvala.

Dole bouchly dveře. Naši se vrátili z práce. Skočila jsem po notebooku a rychle jsem naklikala pár inzertních stránek.

„Ahoj, zlato!“ Celým domem se rozezněl mámin hlas.

„Neruš, hledám práci,“ odbyla jsem ji stroze, aby ji ani nenapadlo vlézt mi zase do pokoje.

Hned na první stránce byl tučně zvýrazněný inzerát na administrativu, vysoké finanční ohodnocení, pojištění. Pod ním několik dalších podobných. Rozhodla jsem se, že odpovím. Odeslala jsem pár mailů a s pocitem dobře vykonané práce jsem čekala na kladné odpovědi nebo minimálně pozvánky k pohovoru.

Další den máma i Kevin živě diskutovali v kuchyni nad zprávami z rádia, které se týkaly nějakých protiimigračních opatření. Oba jako by snědli všechnu moudrost světa. Hodila jsem po nich opovržlivým pohledem a zaplula jsem rukama do ledničky pro džus a něco k snídani. Sklenice džusu po ránu vždycky zasytí.

Máma se cpala tousty a díky tomu viditelně přibírala na stehnech. Opovrhovala jsem lidmi, kteří se o sebe, potažmo o svoji postavu nestarali. Špeky schovávali pod dlouhým trikem a nic moc si z toho nedělali.

„Miláčku,“ pozdravila mě máma, hned jak jsem zaklapla dveře od ledničky. „Jak pokračuje tvoje hledání?“ Zase se zajímala o moji neexistující práci.

„Super,“ prohodila jsem ironicky.

„Domluvila jsem ti na odpoledne pohovor u Jenis ve firmě. Víš, o koho jde, ta s tou malou holčičkou, co byla u nás v létě na grilování? Hledají někoho do recepce, to by bylo fajn, co říkáš? Mam tu lístek s adresou. Na,“ podala mi vizitku.

„No jo,“ vzala jsem si ho a pomalu jsem se odporoučela zase po schodech nahoru.

„Možná bys mohla alespoň poděkovat!“ zavolal za mnou poučně Kevin.

„Mohla,“ zopakovala jsem po něm, abych ho odpálila.

Blbej pohovor. Odpoledne jsem chtěla jít na pláž. Vůbec práce a pohovory by se měly v pátek zakázat. A co jen v pátek, mělo by se to zakázat i přes tejdén.

Máma drze vrazila do dveří, jako by nás s Amy chtěla nachytat při něčem, co v pokoji rozhodně dělat nesmíme, čímž bylo třeba kouření. Položila přede mě leták ze schránky a našťestí zase hned odešla. Amy protočila oči. Tohle by si její máma nikdy nedovolila. Měla jsem návštěvu a ona s tím blbým letákem přece mohla počkat. Vzala jsem ho s nechutí do ruky.

„Dawson Ltd. Lehká administrativní práce, časová flexibilita, nepožadujeme žádné předchozí zkušenosti, denní diety, vysoké finanční ohodnocení,“ četla jsem nahlas.

„Co to je? To jako sedíš v kanclu a jako stará babka děláš někomu kafe?“ vyprskla se smíchem Amy a nechápavě rozhodila rukama.

„Jasně,“ souhlasila jsem s ní. Leták jsem zmačkala a hodila ho po koši u stolu.

„Hele, tak znovu,“ začala mi znovu číst svůj status na Facebooku. „Někteří lidé projdou našimi životy bez povšimnutí, a někteří lidé v nás zanechají hlubokou stopu vlastního bytí. Jsem přesvědčena o tom, že takoví lidé nás po zbytek života chrání jako andělé strážní. Našeptávají nám a radí nám jako ten pověstný šestý smysl. Naproti tomu jsou lidé, kteří nám v životě nějak ublížili. Ti když odejdou, člověk ucítí jen obrovskou úlevu, ale nic jiného. A tak si myslím, že

ty dobré duše zůstávají právě proto, že jim na nás záleží, a proto se nás snaží chránit. A ti druzí, obvykle sobci a egoisti, se prostě rozplynou nebo zůstanou uvěznění sami v sobě... a tam taky jejich bytí končí," dokončila.

„Proč jako? Jako když se nad tím zamyslíš, tak to by každéj z nás měl nějakýho anděla strážnýho, dyť každýho má alespoň někdo rád,“ negovala jsem její vyjádření.

„Co je to za blbost? Ty snad máš někoho ráda?“ zatvářila se nepřijemně.

„Bože, tak třeba tebe,“ usmála jsem se.

„Fakt, a jak?“ Byla našťvaná.

„Co jak?“ snažila jsem se tvářit mile.

„No jak?“ hrotila to.

„Proboha, jako kámošku,“ odpověděla jsem jí popuzeně.

„Jasně, ale dala bys za mě život?“ Amy se začala ironicky smát. „Ne, fakt. Dala bys mi srdce, kdybych potřebovala transplantaci?“ zeptala se mě vážně.

„Tak to je snad blbost ne?!“ nechtěla jsem přistoupit na její podivnou hru.

„Myslíš? A víš, že takový lidi existují, co by za někoho dali život?“ pokračovala šíleně.

„Jasně, asi jo, ale já žádnýho takovýho neznám,“ přitakala jsem.

„To jo, ale jsou. Třeba já jsem přesvědčena o tom, že mám anděla strážnýho,“ přiznala.

„Fakt? Jako že ti poradí u zkoušek?“ vyjela jsem ironicky.

„Víš co, se ani nedivím, že to nechápeš,“ našťvala se.

„Se hned nerozčiluj, že mám jinej názor,“ snažila jsem se ji uklidnit.

„Ono nejde ani tolik o názor, ale o to, jak se poslední dobou chováš...“ hodila po mně nazlobenej pohled.

„Jak jako že se chovám?“ nechápala jsem.

„Nech to bejt,“ zvedla se z postele.

„Jak se podle tebe chovám?“ dožadovala jsem se vysvětlení.

„Musím jít,“ odbyla mě.

„Fakt? Říkala jsi, že vaši nejsou doma,“ nevěřila jsem její výmluvě.

„Hele, měj se,“ uzavřela to.

„To jako zdrhneš, než abys řekla, o co ti jako jde?“ nechápala jsem, co se to s ní stalo.

Ale Amy už nepromluvila. Proběhla dveřmi, seběhla schody, pozdravila naše a už byla venku. Vůbec jsem nepochopila, o co jí šlo.

Pohovor u Jenis nevyšel a asi po dalších pěti neúspěších se v naší schránce znovu objevil leták Dawson Ltd. Se stejnou nabídkou lehké administrativní práce. *Vářit kafe by mi zase tolik nevadilo, pořád lepší než smažit hranolky*, přemýšlela jsem. Byla jsem už tak moc otrávená z těch nepříjemných otázek. „Jaké máte pracovní zkušenosti?“ nebo „Jaké máte dobré a naopak špatné vlastnosti? Co byste na sobě změnila?“. Hned na prvním pohovoru mi bylo jasné, že s odpovědí „no tak já jsem se sebou spokojená, jen ten lak mohl být o odstín světlejší“ příliš neuspěju. Navíc ty personalisti... hrůza. Starý ženský splavený přechodem nebo dědci, co jsou rádi, že mají v práci výtah, copak ti můžou ocenit moje mládí a kreativní look?

Znovu jsem koukla na leták. A se slovy: „tak jo, Dawsons, zkusíme to“ jsem vytočila číslo pod nadpisem kontakt. Slečna na druhém konci mě ochotně objednala na pohovor hned na další den.